

ת"פ 21308/03/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד אביב וייס

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 21308-03-17 שלוחת תביעות מרום הגליל
והגולן נ' וייס

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

המאשימה

נגד

אביב וייס

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן שייחס לו עבירות **החזקת נכס החשוד כגנוב** - לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והחזקת סמים לצריכה עצמית** - לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1987.

על פי כתב האישום המתוקן, ביום 10/5/16 סמוך לשעה 10:00, במהלך חיפוש שנערך ביחידת דיור אותה שכר הנאשם ובה התגורר, נמצא כי החזיק, בתוך אדנית במרפסת הבית, סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 0.32 גרם, עוד נמצא כי הנאשם החזיק בחדר בביתו, סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 0.23 גרם.

בנוסף, נתפסו 4 סוללות צבאיות המשמשות למכשירי קשר, בהם עשה הנאשם שימוש פרטי.

2. ביום 23/7/17 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן לנוסחו שפורט לעיל, הנאשם הודה והורשע, ונקבע כי יוגש לגביו תסקיר שרות המבחן, שיבחן, בין היתר גם את שאלת ההרשעה, ואשר המלצותיו לא יחייבו את המאשימה.

תסקיר שרות המבחן

עמוד 1

3. על פי התסקיר מיום 14/11/17, הנאשם רווק בן 29, העובד כמוכר בחנות משקאות ובמקביל עוסק במוזיקה בפאב.

הנאשם בן להורים הגרושים מזה 11 שנים ולו שלושה אחים. שרות המבחן התרשם כי האב נקט אלימות מילולית כלפי אשתו וילדיו. הנאשם שיתף כי עד לתקופת בגרותו חש פחד מפני אביו, וכי נמנע משהייה ממושכת בבית או מעימותים עמו.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית מאחר ולא גילה מוטיבציה ללימודים, שירת שירות צבאי מלא כקצין בחיל ההנדסה, שירת בקבע במשך שנה ו-4 חודשים ומשרת במילואים.

הנאשם שיתף כי במהלך שירותו מצא חייל ירוי לאחר אירוע אובדני, אך ציין כי לא נותרו אצלו משקעים מהאירוע.

לאחר שחרורו מהצבא עבד הנאשם שנה בפנימיית "ביתנו" לילדים פוסט אשפוזיים הסובלים ממגוון מחלות נפש ושנפגעו על ידי הוריהם או שלא יכלו לגדלם. האשם ציין כי העבודה תרמה לו אישית.

הנאשם השתלב בעבר בלימודי הנדסת גז אך עזב, מאחר והבין כי לא יעסוק בכך בעתיד.

שרות המבחן מסר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, וכי בהתייחסו לעבירות קיבל אחריות אישית על ביצוען.

הנאשם מסר כי השתמש בחשיש מכיתה י"ב ועד גיוסו לצה"ל, וכי במהלך שירותו נמנע משימוש בסם, אך עם שחרורו שב לעשן סמי גראס וחשיש על בסיס יומי.

הנאשם מסר, כי מאז שנתפס בגין אירוע זה חדל מלהשתמש בסם, וכי אינו חש צורך בכך, ושלל נזקקות טיפולית. הנאשם מסר בדיקת שתן שהעידה על ניקיון מסמים.

באשר לסוללות, הנאשם טען כי התאפשר לו לקחת אותן לשימושו הפרטי מאחר והן אינן נספרות כחלק מתקן הציוד הצבאי. הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

בבחינת הסיכוי לשיקומו של הנאשם מול הסיכון להישנות עבירות על ידו, ציין שרות המבחן את יכולתו להסתגל ולגלות יציבות במסגרות החיים השונות. שרות המבחן העריך כי הנאשם נושא משקעים מהעבר בעקבות אווירה מתוחה ששררה במשפחת מוצאו, בשלבי התפתחותו הראשונים וצויינה ההתרשמות כי אינו בעל תקשורת טובה. עוד התרשם שרות המבחן כי לנאשם תלות רגשית רבה בסובבים אותו וכי עדיין לא גיבש תפקיד משפחתי חברתי בשל ומספק. יחד עם זאת, צויין כי הנאשם מלווה ברשת תמיכה חברתית משמעותית.

שרות המבחן העריך כי הנאשם בעל שליטה טובה בדחפיו ובוויסותם, תופס את עצמו כבעל שליטה והשפעה על חיו ומסוגל לראות כיצד נסיבות חיו מושפעות מהתנהלותו.

הנאשם ציין בפני שרות המבחן כי אין הוא מסכים עם האיסור לשימוש בסמים קלים שבחוק, אך הוא מבין את ההכרח בציות לחוק.

הנאשם מסר בפני שרות המבחן כי אינו פנוי רגשית להליך טיפולי משמעותי במסגרת שרות המבחן, אך ציין כי

במידה ויחליט על פנייה לטיפול בעתיד אזי הוא יעשה זאת מיוזמתו וללא מעורבות שרות המבחן, על כן שרות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

שרות המבחן המליץ להעדיף את הפן השיקומי בעניינו של הנאשם ולהטיל עליו ביצוע 120 שעות של"צ.

הנאשם ציין כי הוא רואה בעצמו אדם נורמטיבי ותורם לחברה וכי ייתכן ויפנה בעתיד לתחום החינוך. לאור התרשמות שרות המבחן כי אין מדובר באדם בעל מאפיינים עבריינים אלא מאדם המשתדל להתנהל באופן נורמטיבי, המליץ שרות המבחן על ביטול הרשעתו של הנאשם מחשש לפגיעה בעתידו התעסוקתי, ובתחושת הערך העצמי שלו - על אף שלא הוצגו מסמכים רלוונטיים.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 21/11/17 טענו הצדדים לעונש.

4. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה ציין כי הצדדים חלוקים בעניין ההרשעה, ועתר להרשיע את הנאשם, ולהטיל עליו מאסר על תנאי והתחייבות, ובנוסף של"צ או קנס.

ב"כ המאשימה ציין כי על אף שמדובר בעבירות מסוג עוון, קיימת בהן חומרה. צוין כי מהתסקיר לא עלה כי תיגרם לנאשם פגיעה קונקרטיה והמלצת שרות המבחן מחייבת את בית המשפט להתייחס לתרחיש תיאורטיים.

ב"כ המאשימה ציין כי אינו סבור שיש לחרוג ממתחם העונש ההולם או להימנע מהרשעה ועתר לעונש בתחתית המתחם.

ב"כ המאשימה הפנה לכך שמדובר בשתיל זעיר, אשר תיקון כתב האישום מחק בעניינו את עבירת גידול הסמים. לגבי הסוללות הצבאיות - צוין כי מדובר בהחזקה ממושכת.

5. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי מדובר בכמות סם מזערית ובציוד קל ערך שמתכלה. ב"כ הנאשם טען כי אומנם הנאשם טרם החליט באיזה מסלול תעסוקתי יבחר, אך הרשעה בהכרח תפגע בו ותמנע ממנו מלעסוק בחינוך אם יבחר בכך.

ב"כ הנאשם טען כי בכל מסגרות החינוך הבלתי פורמליות יש חובה להציג אסמכתא על היעדר הרשעות קודמות.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה לגבי הימנעות מהרשעה גם בהיעדר הצגת נזק קונקרטי וכן הפניה לפסיקה על כך

שפגיעה בדימוי העצמי הנה עילה מספקת לאי הרשע, וביקש שלא להרשיע את הנאשם ולנקוט בעניינו בדרכי טיפול כהמלצת שרות המבחן.

6. דברי הנאשם

הנאשם ציין כי אינו לומד כרגע, אך אמור להתחיל בחודש מרץ קורס מנהלי רשתות במייקרוסופט. הנאשם אמר כי אינו יודע אם ההרשעה תפגע בו בעתיד או אם יחליט לעבוד עם ילדים, אך הביע רצון שדלת זו לא תיסגר בפניו.

שאלת ההרשעה

7. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

ראו לעניין זה את רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.04.10):

"...ככלל, ביטולה של הרשעה במערך הענישה בפלילים הוא ענין חריג שבחריג, המתאפשר בנסיבות מיוחדות (סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977).
על פי העקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מיישום עקרון השוויון של הכל בפני החוק. בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין הענין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..."

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל (21.08.97), שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה

מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.."

8. בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נגד ויקטור שמש (02.09.96)**, נקבע כי ניתן להסתפק במבחן בלי הרשעה, רק במקרים מיוחדים ויוצאי דופן. הימנעות מהרשעה על ידי בית המשפט כאשר אין לכך צידוק ממשי מפרה את הכלל בדבר הרשעה ובכך פוגעים גם בעקרון השוויון בפני החוק.

9. לאור האמור לעיל, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

10. חומרת העבירה ונסיבותיה - מדובר בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית בתוך אדנית במרפסת הבית, ובה סם מסוג קנבוס במשקל 0.32 גרם, ובנוסף החזקת כמות נוספת של חשיש במשקל 0.23 גרם ובנוסף, החזקתן של 4 סוללות צבאיות, החשודות כגנובות, לגביהן הנאשם הסביר כי נקרתה בפניו הזדמנות לקחת סוללות אלה שכן הן אינן נספרות כחלק מתקן הציוד הצבאי.

מדובר בעבירות סמים בלתי חמורות יחסית, ובעבירת רכוש מסוג עוון, אשר אף היא איננה מהחמורות יחסית. יחד עם זאת, אין להתעלם מפגיעתן הרעה של עבירות הסמים הפוגעות בערכים המוגנים של בריאות הציבור ושלומו הפיזי והנפשי, ובנוסף מגינות מפני הנזקים הישירים והעקיפים הנגרמים עקב השימוש בסמים.

בית המשפט חזר והדגיש את הצורך לעקור את נגע הסמים מהשורש. ייצור, הפצה, סחר וכן שימוש בסמים טומנים בחובם פוטנציאל לנזק עצום, לא רק למעורבים הישירים בביצוע העבירות אלא לחברה כולה - צרכן הסמים, משפחתו והנפגעים העקיפים מהפעילות העבריינית שנלווית פעמים רבות לעבירות הסמים.

בעקיפין, פוגעות עבירות הסמים גם בערכים מוגנים נוספים, שהנם שמירה על בטחון הציבור ועל רכוש הציבור, שכן קיים קשר מוכח בין צריכת סמים לסוגיהם לבין ביצוע עבירות רכוש, שנעברות על רקע הכורח למימון הסמים על ידי המכורים, ואף לבין עבירות נהיגה תחת השפעת סמים או התנהגויות אלימות, הפוגעות בביטחון הכללי בחברה.

בית המשפט העליון עמד בפסיקתו לא אחת על הצורך להילחם בנגע הסמים. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון מפי כב' השופט עמית בע"פ 3172/13 **עלא סואעד נגד מדינת ישראל (07.01.14)**:

"על פגיעתן הרבה של עבירות הסמים ועל תפקידו של בית המשפט במאבק בנגע הסמים לצד גורמים וגופים נוספים, עמד בית משפט זה פעמים רבות... אין ספור

מילים נאמרו בדבר הצורך להכות בכל אחת ואחת מחוליות הפצת הסם... המאבק בנגע הסמים הוא סיזיפי ואל לנו להשלות את עצמנו כי ענישה מכבידה תביא לחיסול הנגע. כל עוד יהיה ביקוש לסמים יהיה גם היצע, כך גם בישראל וכך במדינות הים. אך המאבק אינו חסר תוחלת. גם אם לא ניתן לחסל את נגע הסמים לחלוטין, ניתן גם להקטין את היקפו ולצמצם את נזקיו."

11. הערך החברתי בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב, הוא שמירה על רכוש הציבור ובמקרה זה על רכושו של צה"ל.

ניתן לסכם ולומר כי צירופן של שתי עבירות ההרשעה, מחייב ככלל להרשיע בגין, וכי ביטול ההרשעה יבוא בחשבון רק אם יוכח כי ההרשעה גורמת נזק קונקרטי וממשי לנאשם.

12. השלב השני, אם כך, בבחינת שאלת ביטול הרשעה הוא בדיקה האם תיגרם פגיעה קונקרטית בעתידו של הנאשם כתוצאה מהרשעתו - בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן יגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (03.01.13):

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים."

13. לגבי הנאשם - לא הוכח, אף לא במבחן ראשוני ומקל, כי ההרשעה בגין העבירות שעבר תפגע בנאשם. נטען אמנם, כי הותרת הרשעת הנאשם על כנה תפגע בו ובתעסוקתו בעתיד, שכן היא עלולה לחסום בפניו את האפשרות לעסוק בחינוך בעתיד. ואולם, הנאשם לא לומד חינוך, לא נרשם ללימודים בתחום, ואף הצהיר בכנות אינו בטוח שאכן ילמד בסופו של דבר. בנוסף, מעבר לאמירה כללית על כך שהרשעה בתיק זה עלולה לפגוע בנאשם אם אכן ירצה לעסוק בחינוך - לא הוצגה כל ראיה לתמוך בטענה זו.

הנאשם, צעיר בן 30, אשר כבר לא מצוי בגיל שאליו התייחסה הפסיקה במונח "בגיר - קטין", לא הצביע אלא על אפשרות תיאורטית קלושה כי עתידו יינזק.

שרות המבחן, לאחר שהתרשם ממאפייניו של הנאשם, המליץ אמנם לבטל את הרשעתו על מנת לא לפגוע בדימויו העצמי ולא לפגוע בעתידו המקצועי ואולם בכך אין די, בהתאם לדרישות הנורמה המשפטית לגבי ביטול הרשעה.

הרשעתו של הנאשם נותרת איפוא על כנה.

14. הנאשם צעיר בן 29, נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע העבירות וחסך מזמנו של בית המשפט, קיבל אחריות אישית על מעשיו, טען כי חדל להשתמש בסמים ובדיקת שתן שמסר העידה על כך, בנוסף ציין כי אינו חש צורך להשתמש בסמים.

הנאשם שרת שרות צבאי מלא כקצין מבצעים בחיל ההנדסה, משרת במילואים ותורם למדינה.

הנאשם לא הביע נזקקות טיפולית ושיתף כי אינו פנוי לטיפול ארוך טווח, על כן שרות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

15. לאור נתוני החיוביים של הנאשם, כפי שצויין לעיל, ולאחר שלא מצאתי כי יש מקום לבטל את הרשעתו, נחה דעתי כי עתירת המאשימה להטלת עונש בתחתית מתחם הענישה בדמות מאסר על תנאי, הינה הולמת בנסיבות העניין, ואף מצדיקה להימנע מרכיב של"צ - וכך אעשה. אציין כי מאשימה נמנעה מלעתור לענישה של פסילה או פסילה על תנאי, בניגוד למדיניות הענישה בעבירות סמים, ואף על פי כן, אכלול בגזר הדין רכיב מתון של פסילה על תנאי כמקובל.

סוף דבר

16. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. חודשיים מאסר על תנאי, ואולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור במהלך תקופה של שנתיים מהיום על העבירות בהן הורשע.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 1,000 ₪ להימנע מלעבור על העבירה בה הורשע במשך שנתיים החל מהיום. במידה ולא יחתום כאמור תוך 7 ימים, ייאסר ליומיים.

ג. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך חודש, ואולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך תקופה של שנתיים מהיום על כל עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים.

סוללות - יוחזרו לצה"ל.

סמים - להשמדה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ח, 08 ינואר 2018, במעמד הנוכחים.